

Dương Lệ

Vụ án đêm Noel

Hân đẩy cửa phòng bi-a bước vào. Trông thấy Hân, cậu bạn tóc vàng cao lớn, có gương mặt điển trai - Huy - ngừng chơi. Huy ngẩng đầu lên:

- Cậu đến tìm tớ à? Ngoài trời đang mưa phải không?

Hân nhìn vào chiếc ô vẫn còn ướt nước đang cầm trên tay:

- Ừ. Lúc nãy có mưa to, nhưng giờ thì tạnh rồi. Mưa trái mùa mà. Tớ gọi điện cho cậu mãi không được. Mẹ cậu vừa gọi điện cho tớ nhắc cậu về.

- Sáng nay ba đuổi tớ ra khỏi nhà rồi – Huy lấy khăn mùi soa lau đầu gây đánh bi – Ba nói chừng nào tớ không phá phách nữa mới được bước chân về. Cậu từ trường tới đây à?

- Ừ. Nhưng chắc ba cậu giận nên mới nói vậy. Cậu về nhà đi – Hân bỗng hoảng khi thấy hai chiếc va li Huy để dưới chân.

Huy liền cắt ngang:

- Thôi không cần phải nói nữa. Chờ tớ một lát, tớ vào thay đồ rồi đưa cậu đi chơi Noel. Nghe nói bên nội nhà Nga theo Thiên chúa giáo mà, đúng không?

Hân nhìn đồng hồ đeo tay:

- Tớ có hẹn với anh Ngọc rồi. Cậu đến chỗ Nga rồi tối về nhà ăn cơm đi, được không?

- Tớ chưa biết. Để tớ nghĩ đã. Tớ chơi tiếp đây – Huy liền cúi xuống bắn bi

vào lỗ.

Hân đi ra. Cô đứng chờ Ngọc trong trường, cạnh bụi trúc đào. Mây quét lên nền trời một gam màu lạnh. Mấy bông hoa viôlet co lại vì rét, tím bầm.

Một người đàn ông khoác áo choàng đi qua phía Hân. Ông ta làm rơi chiếc mũ nôi. Hân chạy lại nhặt chiếc mũ lên đưa cho người đàn ông lạ mặt.

- Chú ơi, mũ của chú đánh rơi này.

Ông ta cười rất ranh mãnh: “Cảm ơn nhé”, bất ngờ lấy tay bịt miệng Hân lại, kéo lê về phía sau bụi trúc đào. Ở đó đã có một cái xe chở hàng đứng đợi sẵn. Sân trường không có ai, vắng tanh. Hôm nay là ngày Giáng sinh mà.

Hân bị lôi về phía sau xe. Ông ta dùng dây thừng trói Hân lại, nhét giẻ vào miệng rồi đóng sập thùng xe xuống. Hân cố gắng lê ra gần cửa. Chân tay bị trói càng cựa quậy càng đau. Miệng Hân kêu “ứ ứ”.

Người đàn ông lạ mặt này là một tên đáng trí. Hắn chợt nhớ ra và mở cửa thùng. Mắt Hân quắc lên đầy sợ hãi pha lẫn tức giận. “Mày để đầu rồi hả? Tao cần gọi điện cho bố mẹ mày”. Hắn lấy túi xách của Hân ra, lục tung lên. “À! Đây rồi!”. Hắn cầm di động đen của Hân. “Để xem số điện thoại của bố mẹ mày có đẹp bằng số của tao không nào”. Nghe hắn nói, mắt Hân long lên, lắc đầu quây quậy. “Lắc đầu cái gì? Im đi. Đẳng nào thì tao cũng gọi” - hắn quát và đóng sập thùng xe.

Hắn chạy xe chậm chậm. Được một đoạn thì dừng lại. Hân nghe thấy có tiếng người nói chuyện với hắn.

- Dạ, chào anh ạ. Xe em chở hàng - Hắn đi xuống xe, nói.

Người bảo vệ có vẻ không nghi ngờ gì, bảo:

- Ủ. Đi đường cẩn thận đấy.

Hắn gật đầu, bước lên xe rồi đi ra khỏi trường. Hân cố gắng vùng vẫy.

Nhưng vô ích.

Đến một bãi đất trống cạnh công trường đang thi công dở, hắn đỗ xe. Túp lều của công nhân xây dựng không có ai. Vì hôm nay không ai làm việc cả. Hắn lôi xềnh xệch Hân vào trong lều. Hân hoảng sợ.

- Yên tâm. Tao không làm gì mày đâu. Cái tao cần là tiền của mày cơ - Hắn nói và đi lấy củi đốt trước lều.

Hắn hơ tay, xoa xoa lên mặt cho ấm rồi rút giẻ trong miệng Hân ra. Hân không kịp nghĩ la lên:

- Cứu tôi với... ới.... ới! Có ai không... ông?

- Ha...ha! - Hắn cười lớn - Cứ la khẩn họng đi. Không có ai tới cứu mày đâu. Nơi này cách thị trấn ít nhất là hai chục cây.

Hân khóc nức nở:

- Sao ông lại bắt tôi? Bố mẹ tôi làm gì có tiền.

- Im đi. Tao gọi cho bố mẹ mày rồi. Hai tiếng nữa sẽ có tiền cho tao.

- Tôi nói thật. Bố tôi làm bộ đội. Mẹ tôi là công nhân bánh kẹo. Họ kiếm đâu ra số tiền lớn như vậy.

- Vậy người yêu của mày? Không phải mày đang đợi người yêu à?

- Anh ấy cũng không có tiền. Bố mẹ anh ấy cũng chỉ là giáo viên.

- Thôi ngay. Còn thằng bạn thân của mày thì sao? Tao biết là nó rất giàu. Bố nó là Tổng giám đốc, làm gì lại không có tiền. Xem như số mày cũng may đi.

- Ô... Sao ông biết? Ông điều tra về tôi đấy à?

- Tao không trả lời câu hỏi của mày - Hắn đi về phía đông lửa, cho thêm củi vào.

- Thế thì ông nhầm rồi. Tôi không thân với cậu ta. Cậu ta không ưa gì tôi.

- Mày nói láo! Tao gọi cho nó rồi. Nó bảo đồng ý đưa tiền cho tao, chỉ cần tao để mày được sống.

Lúc này, Hân càng khóc dữ dội hơn:

- Bố mẹ ơi! Cứu con!...

Hân có thể tưởng tượng ra được mọi người ở nhà đang lo lắng cho cô như thế nào. Mẹ cô ngất đi một lúc mới tỉnh lại. Bố cô đang băn khoăn không biết có nên báo công an hay không. Vì tên bắt cóc nào chẳng nói: “Nếu báo công an, con ông/bà đừng mong sống sót”. Cuối cùng ông cũng quyết định sẽ báo công an. Nhà tất cả những người bạn của Hân đều được công an tìm đến. Họ dò hỏi tỉ mỉ, chi tiết về các mối quan hệ của Hân để đoán xem những ai là người khả nghi.

Ngọc - người yêu của Hân - đến chỗ gia đình Hân từ 2 giờ chiều. Anh an ủi mẹ Hân, pha nước cho bà sau khi tỉnh lại.

- Bác đừng lo. Hân sẽ không sao đâu. Bọn bắt cóc này chỉ cần có tiền chuộc là được.

- Cái Hân sẽ không sao thật chứ? Nếu có mệnh hệ nào, bác cũng sẽ không sống nổi đâu - Mặt mẹ Hân đã tái nhợt đi.

Bố Hân đi đi lại lại trong phòng chờ đợi cuộc điện thoại tiếp theo của tên bắt cóc. Nga – cô nàng rất mê truyện Thám tử Conan, đầu còn đội mũ Nôel, đang ngồi đọc truyện, cố gắng tập trung xem có thể học hỏi được điều gì để phá án và tìm ra manh mối. Cảnh sát đang đặt máy theo dõi và thiết bị đo cường độ âm thanh qua sóng điện thoại trong nhà.

Huy đẩy cửa nhà cậu vào trong. Mẹ cậu rất mừng:

- Con về rồi à? Cả sáng nay mẹ gọi cho con không được.

- Mẹ, mẹ có tiền không? Cho con vay.

Nghe tiếng Huy, ba cậu từ trên gác xuống, nói lớn:

- Mày còn về đây làm gì? Mày phá phách tao thế còn chưa đủ à?

- Thừa ba, xin ba cho con vay năm mươi triệu. Con cần gấp bây giờ.

Ba Huy tát cậu ta cái tát như trời giáng:

- Mà lại nợ nần gì đến năm mươi triệu hả? Mà có còn là người nữa không?

Huy đau đến chảy cả nước mắt, bỏ vào phòng. Mẹ Huy nhìn ba cậu, nói:

- Ông...

Rồi vừa khóc vừa chạy theo con.

Mẹ Huy đến trước cửa phòng con:

- Huy, mở cửa cho mẹ đi con. Mẹ sẽ cho con tiền. Chỉ cần con đừng làm trò gì đại dốt là được.

Cánh cửa phòng Huy mở ra. Mẹ cậu bước vào, thấy con mình đang lục ví, đập con lợn đất vỡ choang ra nhà.

- Con hời hện quá. Con đã chơi bi-a hết rồi. Giờ chỉ có hai triệu – Huy nói.

Mẹ cậu thở dài:

- Con cần tiền làm gì? Con nợ tiền người ta thật à?

Huy nhìn thẳng vào mắt mẹ:

- Mẹ, mẹ phải tin con. Lần này con không nợ tiền người ta. Bạn con đang gặp nguy hiểm. Nếu không có tiền thì...

Mẹ Huy hoảng hốt:

- Thế sao? Lần sau con phải nói sớm.

Ba Huy rút trong két ra 50 triệu, đưa cho cậu.

- Đây là lần cuối cùng cho con số tiền nhiều như thế này. Còn gây họa nữa thì đừng có trách.

Ba Huy đi cùng tài xế đến nhà của Hân. Huy phóng LEAD đi trước, xe ngả rạp xuống đường như sắp ngã đến nơi.

- Nó vì bạn cũng không nên vội vàng như thế - Ba Huy nói với người tài xế.

Người tài xế gật đầu:

- Đúng vậy.

Huy giật lấy cuốn truyện trong tay Nga:

- Bà đọc vừa thôi. Có giải quyết được gì đâu mà đọc.

- Ai bảo thế? Tôi nhận ra một điều rồi. Chắc chắn là kẻ bắt cóc có quen biết Hân – Nga giành lấy cuốn truyện.

- Nói thế mà cũng nói. Mà này, hân có gọi điện báo bao giờ đưa tiền không?

- Ờ, khoảng hai tiếng nữa. Trời tối thì dễ hoạt động. Tên này cũng ghê thật.

Hai mươi triệu nhà Hân, sáu triệu của anh Ngọc, bốn triệu của lớp mình góp với năm mươi triệu của cậu. Vậy là vừa đủ tám mươi triệu. Không biết hân định làm gì với tám mươi triệu nhỉ.

- Bà hỏi tôi tôi biết hỏi ai?

...Sau khi thiếp đi một lúc, Hân chợt tỉnh lại. Những điều mừng tượng ra khiến cô hoảng sợ. Hân rất thương bố mẹ cô.

Trời đang tối dần.

Lửa trước lều càng lúc càng to. Đang có gió nhẹ thổi.

- Ước gì mình được tự do lúc này nhỉ. Mình sẽ ăn gà tây thơm phức. Trời ơi!

– Hân nói.

Cô cười ha ha khi tên bắt cóc đáng ghét giẫm vào vỏ chuối ngã lăn ra đất.

- Im ngay! Đồ điên. Mà còn cười tao sẽ đánh mày.

Hân thôi không cười nữa. Tên bắt cóc đang nướng khoai ăn. Hân vừa thổi vừa ăn, tay bóc vỏ khoai vừa đen vừa lấm.

Hân cựa quậy chân tay một lần nữa. Người cô thấy ngứa ngứa vì bị trói lâu.

- Không sao đâu. Chỉ lát nữa tao đến chỗ lấy tiền xong, mày sẽ không còn phải đau đớn nữa - hân ngoảnh lại cười, nói.

Hắn nhìn giờ trên di động của Hân, bảo:

- Mày chuẩn bị đi. Chúng ta sắp lên đường rồi.

Tên bắt cóc lại đút giẻ vào miệng Hân. Yên trí rằng Hân đã ở trong thùng xe,

hắn mới quay vào ca bin, lái ra khỏi bãi đất trống cạnh công trường – nơi hắn từng làm công nhân ở đó. Hắn cọ đầu dây ở tay xuống mặt gối trên xe. Nhưng vô ích. Cái dây không bị sòn tẹo nào. Búi giẻ chặn họng khiến cho Hắn phải thở bằng mũi. Lúc này, cô càng thở mạnh hơn.

Tên bắt cóc đã đến điểm hẹn. Đó là một thùng đựng rác ven hồ, nơi có đông người qua lại. Hôm nay lễ Noel lại càng nhộn nhịp. Hắn cúi xuống lấy chiếc túi đựng tiền trong thùng rác ra, cái mũ nồi chụp xuống nửa mặt, rồi biến mất. Cảnh sát tức tốc đuổi theo.

Hắn để Hắn ở dưới gầm một cây cầu. Xong việc, hắn kéo Hắn theo. Sau khi tránh sự truy đuổi của cảnh sát, hắn nhét Hắn vào xe, rồi lái vội vàng đi.

Lại trở về bãi đất trống cạnh công trường xây dựng. Lại trở về chỗ cũ.

- Khốn kiếp! Đúng như mình dự đoán. Bọn chúng lại gọi cảnh sát - Hắn la lên.

Mắt Hắn đầy tức giận.

- Đây, đừng nhìn tao như thế. Tao không thích ánh nhìn của mày - Hắn nói.

Hắn rút giẻ trong miệng Hắn ra.

Lần này hắn không ăn khoai mà là ăn ngô nướng.

- Mày biết không? Trong nhà, tao ăn rất khỏe.

Hắn ngừng lại một lúc mới nói tiếp:

- Nhưng mà, đây là ưu điểm duy nhất. Vì tao chỉ là kẻ vô dụng. Bố mẹ mất rồi. Giờ còn hai anh em tao. Tao là anh nhưng chẳng làm được gì cho nó.

Ngày nào cũng chở gạch cho người ta, làm thợ xây cũng chẳng được bao nhiêu tiền. Đến cái xe cũng phải đi mượn. Trời ơi! Sao tao lại không có thật nhiều tiền cơ chứ?

- Ông là đồ điên!

- Không - hắn cười - tao không điên. Có số tiền của mày rồi, tao sẽ hoàn thành nhiệm vụ của tao. Sáng mai tao sẽ thực hiện được ước vọng của mình.

- Nhưng bố mẹ tôi... bố mẹ tôi đang rất lo lắng cho tôi. Bố mẹ tôi phải làm thế nào đây?

- Tao không có thì giờ để nghĩ được nhiều đến thế. Nhưng tao hứa là xong buổi sáng mai, mày sẽ được về với họ. Từ giờ cho đến sáng mà bọn cảnh sát bắt được tao, nó sẽ không sống nổi và tao cũng thế.

- Tôi chẳng hiểu ông nói gì cả! Cái tôi biết ông chỉ là một tên ích kỉ, ham ăn, không có tình người.

Huy đá thùng rác bên bờ hồ lẫn mất mấy vòng rồi lại dựng lên.

- Chán thật đấy. Như là có thuật tàng hình vậy – Nga ngồi ghé đá, ôm đầu suy nghĩ, tay vẫn cầm quyển truyện - Giờ phải làm sao đây?

Ngọc vừa chở mẹ Hân về nhà, lát nữa sẽ quay lại. Bà đang bị sốc nặng, cần nghỉ ngơi. Cảnh sát vẫn lùng sục xung quanh khu vực tên bắt cóc đến lấy tiền.

Nga cứ lăm bắm:

- 80 triệu có thể mua được một chiếc xe ga, một bức tranh đá quý, hoặc là chữa được bệnh. Nếu là mình thì... À, đúng rồi. Mình lên google thử xem.

Nga bật laptop của anh cho mượn lên, đánh vào cột tìm kiếm của Google.

- Bệnh... Yêu cầu: thay máu, giá cả: 80 triệu VNĐ.

- Đúng rồi. Vừa đúng 80 triệu – Nga reo lên, với lấy tay Huy – Xem này.

Tôi nghĩ hẳn không hoàn toàn vô hình đâu.

Cảnh sát đổi hướng điều tra. Tất cả hồ sơ bệnh án của các bệnh viện lớn đều được mở ra ngay trong đêm. Nhưng không có ca nào vừa thay máu.

Bố của Hân buồn lắm. Ông vào gian niệm Phật trong nhà, gõ mõ tụng kinh.

Từ trước đến nay, ông chưa từng thế này bao giờ cả. Ông không phải là một người mộ đạo, nhưng Thần Phật có thể giúp ông yên tâm hơn.

Nga khóc suốt:

- Hân ơi, làm thế nào bây giờ? Gần 12h rồi. Sắp Giáng sinh rồi đấy. Cậu về đi.

Huy cầm bức ảnh cả lớp chụp chung với thầy Hoàng trên bàn học của Hân lên. Hân đứng ở giữa, xinh xắn nhất trong đám con gái của lớp. Huy đứng bên cạnh, để hai tay hình chữ V lên đầu Hân, trông cứ như hai cái tai nhô lên vậy.

Huy chợt hỏi:

- Ngày mai lớp mình vào viện thăm thầy Hoàng phải không bà?
- Ừ. Ngày mai lớp mình rủ nhau đi. Thầy chắc phải thay máu mà. Khoan đã... thay máu – trong đầu Nga chợt loé lên một ý nghĩ – thảo nào mình nhìn thấy tên bắt cóc trùm nửa mặt trông rất giống ai đó. Không lẽ là...

Trời lạnh làm Hân run lên, rùng mình. Cô biết là bố mẹ cô lo lắng lắm.

- Đi thôi. Tao có linh cảm không lành – Tên bắt cóc nói. Hân lại bị kéo vào đằng sau xe với cái túi giẻ đáng ghét nhét vào miệng. Lần này Hân không cựa quậy nữa. Nước mắt chảy ròng trên hai má.

Đi được một đoạn thì một thanh niên lao ra. Chiếc xe dừng lại.

- Hoàng, em làm gì vậy? Em có biết là tí nữa thì anh đâm vào em không hả?

- Hấn bước xuống hoảng hốt, nói với thanh niên vừa chặn xe lại.

- Sao anh lại làm như vậy? Anh chạy ngay đi. Cảnh sát đang tìm anh đấy - Người thanh niên nói.

- Vậy em cầm lấy số tiền này để mai phẫu thuật. Anh sẽ gặp lại em sau -

Hấn giúi túi tiền vào tay người thanh niên - Phiền em đưa con bé về.

Hấn mở cửa thùng xe ra, cởi trói cho Hân rồi chạy xe đi. Người thanh niên nói với Hân:

- Thầy xin lỗi. Thầy sẽ đưa em về và đưa trực tiếp số tiền này cho bố mẹ em, sau đó sẽ đến cảnh sát chịu tội thả anh trai.

Nhưng chợt có tiếng còi cảnh sát hú lên ầm ỹ. Không biết có ai đó đã gọi.

Đồng hồ đã điểm 12h đêm Noel. Huy và Nga vẫy tay cho Hân.

- Hân, làm gì thế? Lại đây.

- Ủ. Đến đây. Tự nhiên mình nhớ Noel năm ngoái quá. Nhưng này, mình vẫn chưa hiểu. Tại sao cảnh sát lại tìm được tên bắt cóc thế?

- Thầy Hoàng không nói, vì lúc bọn mình gọi điện hỏi thầy cũng đã không nói rồi. Cậu cũng không nói. Vậy thì đoán đi.

Hân cười:

- Trên đời này vẫn còn có người tốt. Nhưng cũng lâu không gặp thầy rồi.

Mai bọn mình đến nhà thầy Hoàng chơi chứ. Này, đi xem Chúa ra đời đi.

Bài hát Giáng sinh đã vang lên. Hân lắng tai nghe. Cây thông ở nhà thờ lớn treo đèn màu rực rỡ, lấp lánh lên trong đêm. Đêm nay lại là một đêm an lành. Merry Christmas!

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 12 tháng 12 năm 2009